

Nacional

Puigdemont apel·la a la fortalesa del PDeCAT

Creu que el partit pot liderar el país des dels ajuntaments i dur a la independència

Can Soterias organitza la 33a Festa del Cargol

El restaurant Diagonal ho celebra amb Las Migas, Amargo, Amela, Jubany i Bakero

VOL VIURE AMB
#CATALUNYADIGNITAT

Clam massiu per acco

ÈXIT La manifestació solidària amb els migrants a Barcelona aplega 160.000 participants, segons la Guàrdia Urbana, i l'organització l'eleva a mig miler **DURADA** La Via Laietana s'omple durant tres hores de riudes de ciutadans **RECLAM** Les entitats insten els ajuntaments i la Generalitat a acordar un "pacte social" perquè Catalunya aculli més refugiats

Mayte Piulachs
BARCELONA

Clam emotiu i massiu: "Volem acollir ara, obriu les fronteres!" Ben fort van cridar ahir milers de ciutadans –uns 160.000 segons la Guàrdia Urbana, i uns 500.000, segons els organitzadors de la plataforma *Casa nostra, casa vostra*– en la manifestació cívica convocada ahir a Barcelona, que va anar des de la Via Laietana fins a la Barceloneta. La resposta dels catalans va ser massiva i una evidència és que la protesta va començar a les quatre de la tarda amb una Via Laietana plena de participants, i, quan tres hores després, els parlaments havien acabat a la Barceloneta, encara hi havia grups que baixaven per la Via Laietana, com integrants de Fundesplai, amb un altra grup de Sant Gervasi, que eren la cua, amb les furgonetes dels Mossos i de la neteja.

En els parlaments, Ruben Wagensberg, coordinador de la campanya *Casa nostra, casa vostra*, va reclamar "un pacte social entre les entitats, els ajuntaments i la Generalitat per anar junts on sigui per exigir realment poder acollir persones refugiades a Catalunya". Wagensberg també va assegurar als presents que la d'ahir va ser "la manifestació més gran feta a Europa en favor de les persones refugiades i migrades".

Certament, la mobilit-

zació va ser un èxit i sense cap incident. Més de 250 voluntaris van participar en l'organització i en muntar un cordó de seguretat. La manifestació era encapçalada per un grup de persones refugiades, seguida per les entitats socials. Moltes famílies, amb nens, i amics es van concentrar a plaça Urquinaona per sumar-se a la protesta. A les quatre de la tarda, també hi havia riudes de persones que pujaven en direcció contrà-

ria, de mar a muntanya, i com que no podien entrar a la manifestació algunes van anar pels carrers laterals, o van quedar-se a les voreres. Altres participants van fer una capçalera de la protesta de manera alternativa, que era rebuda per animats grups de joves de percussió, com el grup Protons d'Igualada.

L'onada blava ciutadana va anar arribant a la Barceloneta cap a tres quarts de sis de la tarda, on la Barcelona Gipsy Balkam Orchesta, formada per músics vinguts d'arreu del món, els animaven amb una delícia de música de *swing*.

Els parlaments van tocar l'ànima de tots els ca-

talans presents. La periodista Mònica Terribas, va escalfar l'ambient. "Som davant d'aquest mar Mediterrani, on des del 2010 ja han mort 35.000 persones, i novament el carrer i aquesta mar blava vol dir prou perquè és evitable i per tant és una forma de crim", va declarar la periodista, que va enfilat un discurs reivindicatiu en nom del ciutadà anònim, i que es va preguntar quantes Neus Català, o Machado, hi ha en els camps inhumans europeus, discurs que va cloure citant Pere Casaldàliga: "És tard però és el temps que tenim per fer futur."

Testimonis colpidors

En els parlaments van tenir veu els voluntaris, com Judit Corral, coordinadora de la plataforma *Casa nostra, casa vostra* a Berga. "No volem una Europa amb tanques i concertines, i tampoc les del sud, a Ceuta i Melilla. No ens hem de deshumanitzar, hem d'ajudar a aquestes persones valentes i lluitadores", va instar Corral.

A tots els presents, se'ns va fer un nus a la gola quan Dolors Serra, de la plataforma *Casa nostra, casa vostra* a Girona, va explicar la seva experiència en un camp de refugiats a Grècia on va demanar "perdó" a un home d'uns 70 anys que feia cua pel menjar "i només li podia donar una bossa de fruita". Serra va explicar que ha canalitzat les seves

Un salvament d'Astral' a la Barceloneta

Els manifestants que arribaven a la platja de la Barceloneta des de la Via Laietana van amorrar-se a les baranes del passeig per veure l'imponent veler *Astral*, de Proactiva Open Arms, passejar-se per la costa. Els presents s'explicaven entre ells qui era aquesta ONG i especulaven què faria i que amb la seva esllora no es podia apropar gaire a la platja.

L'ONG, liderada pel socorrista de Badalona Òscar Camps, juntament amb ac-

tors de La Fura dels Baus, va muntar un simulacre de salvament. Una llanxa es va apropar a la platja, i s'hi van tirar una vintena de persones, simulant ser refugiats. Voluntaris d'Open Arms els van acollir amb mantes tèrmiques i menjar, mentre hi havia salvavides a la sorra.

Una representació freda i ignorada per un grup de joves de festa, asseguts a la sorra. Uns italians, comensals en una guingueta, i amb massa cervesa al cos, s'ho prenien

com una festa i quan es van adonar del que es feia un d'ells va cridar: "Lampedusa, Lampedusa!" L'illa paradisíaca convertida en la porta d'entrada dels refugiats a Europa, i on milers de persones han perdut la vida.

Òscar Camps recordava als coordinadors de *Casa nostra, casa vostra* que ahir mateix unes 400 persones havien naufragat davant de les costes de Líbia. La sagnia de persones mortes al mar Mediterrani és constant.

L'APUNT

Sentir-se humans

Eva Garcia Pagán

No em puc imaginar el desarrelament perquè mai l'he hagut de viure, però no és només la distància el que crema les persones refugiades. "Feu-nos sentir humans altra vegada i us demostrarem que res és impossible", crida una jove siriana als centenars de milers de persones que clamen l'obertura de fronteres. Sentir-se humà o només mercaderia deu ser devasta-

dor. L'escalf de 300.000 catalans és important però no és suficient quan del que es tracta és de recuperar la dignitat, la família, la vida quotidiana. Que els catalans som solidaris ja ho sabem, però ara això va d'exigència i de dignitat. "Els sirians som persones educades i no ens calen diners ni caritat, volem viure com vosaltres." I tant!

Collir refugiats

La Via Laietana es va omplir de gom a gom ahir per exigir als governs l'obertura de fronteres ■ ORIOL DURAN

ganes d'ajudar, com molt d'altres persones en la plataforma catalana, i veure que "no tot està perdut, que som un poble d'acollida", va manifestar.

Dara Ljubojevic, arribada de Bòsnia a Catalunya l'any 1992, va agrair a tots els manifestants presents haver-la acceptat. "Visc en llibertat aquí des de fa 25 anys", va dir Dara e un perfecte català. "Us miro -va afegir- i teniu el cor obert com a l'any 1992, esteu aquí per exigir que obrin fronteres. Aquest cop però hi ha una diferència: l'impediment polític, la mentida

que ens diuen cada dia", va denunciar Ljubojevic, que va demanar a tothom que "lluïti" perquè els refugiats actuals "tinguin les mateixes oportunitats que vaig tenir jo".

El relat valent i emotiu va ser de la jove Meera M. Zaroor, siriana que des del 2014 viu a Catalunya com a refugiada. La seva mare és professora de Física, el pare, mort, de Matemàtiques, la germana arquitecta i ella vol estudiar Medicina "perquè-segons va assegurar- el nostre somni era fer una país millor, però ens faltava la llibertat".

Amb orgull recordava: "A Síria, tothom és educat i té diners; el que cal és que marxi el dictador, i poder viure en democràcia." Els presents l'aplaudien sense deixar-la acabar les frases.

Zaroor no va eludir posar noms: "Al Asad i Isis són dues cares de la mateixa moneda. Hi ha moltes persones que són víctimes de la guerra. Moren per defensar drets... I no pensava que teníem tanta gent al nostre costat." I amb valentia va cloure: "Hi ha situacions que ens avergonyeixen. A Síria, ara s'escolten bombes, però, ens

aixecarem perquè res és impossible".

Finalment, els organitzadors de la plataforma *Casa nostra, Casa vostra*, van agrair la participació de totes les entitats cíviques i socials catalanes en fer possible aquesta gran mobilització civil. "Fa nou mesos érem a camps de refugiats de Grècia i de Macedònia, i desolats pensàvem que s'havia de fer alguna cosa... I avui s'ha demostrat que som terra d'acollida. S'han acabat les excuses: Volem acollir i ara!", va cridar Lara Costafreda, que va insistir:

Les frases

"Estem en contra de les fronteres del món, també la de Ceuta i Melilla. No ens hem de deshumanitzar."

Judit Corral
VOLUNTÀRIA A BERGA

"A Grècia, vaig demanar perdó a un home de 70 anys a qui només podia donar una bossa de fruita"

Dolors Serra
VOLUNTÀRIA A GIRONA

"A Síria, la gent mor defensant els drets humans... No pensava que tanta gent estava al nostre costat"

Meera M. Zaroor
SIRIANA REFUGIADA DES DEL 2014

"Us miro i teniu el cor obert, com fa 25 anys amb mi. El que ha canviat ara és l'impediment polític"

Dara Ljubojevic
BOSNIANA, REFUGIADA DES DE 1992

"Vam estar a camps de Grècia i Macedònia. No és una crisi, és un crim el que passa"

Lara Costafreda
COORDINADORA DE CASA NOSTRA, CASA VOSTRA

"Exigim a la UE que sancioni qui no compleixi en acollida, com l'Estat espanyol"

Ruben Wagensberg
COORDINADOR CASA NOSTRA, CASA VOSTRA

"No és una crisi de refugiats és un crim!"

Ruben Wagensberg, ànima també de la plataforma solidària, va assegurar als participants que la d'ahir "és la manifestació més gran en suport als refugiats que fins ara s'ha fet a Europa". El jove va assegurar que la ciutadania "exigeix a la UE que deixi de gastar diners en fer tanques i les destini a les persones", i també va reclamar que "se sancioni als països que no compleixen les seves quotes, com l'Estat espanyol".

El coordinador de *Casa*

nostra, Casa vostra va instar als ajuntament si a la Generalitat a acordar "un pacte social" i a "anar on sigui" per fer realitat l'acollida de persones que fugen de guerres i la fam. Tots els grups polítics catalans, que van cedir el protagonisme a la ciutadania, van apostar perquè s'ampliï l'acollida de les persones refugiades al nostre país. El PP va ser l'únic grup que ahir no va dir ase ni bèstia.

La ciutadania catalana, un cop més i al carrer, ahir va tornar a donar una lliçó als governants. ■

VOL VIURE AMB
#CATALUNYADIGNITAT

Milers de persones van demanar ahir al centre de Barcelona que s'obrin les fronteres per tal de poder acollir els refugiats que avui són rebutjats pels països europeus ■ ORIOL DURAN

“Diem de Trump, però Europa fa el mateix”

PANCARTES “L'enemic ve en iot, no en pastera”, deia un cartell, i un altre hi afegia: “Una línia al mapa només separa trossos a l'atzar” **NO S'ENTÉN** La majoria de manifestants asseguraven que la guerra de Síria és inexplicable i culpaven Occident i els poderosos de la situació **EMOCIÓ** Molta gent va expressar l'orgull de la resposta dels catalans al drama dels refugiats

Mireia Rourera
BARCELONA

“**E**ns queixem de Trump però nosaltres estem fent el mateix. Per això he vingut a la manifestació, perquè hi ha coses en ple segle XXI que no entenc. I, sobretot, no entenc que passin a Europa.” Ho deia la Núria en sortir del tren a plaça Catalunya i a punt d'enviar un whatsapp per localitzar els seus amics de Badalona amb qui havien quedat, com milers de persones més, davant d'El Corte Inglés. Tots els carrers que anaven a parar a la plaça Urquinaona estaven a rebentar de gent, gent de tot tipus. Hi havia moltíssima gent gran, molta gent jove, moltes parelles joves amb fills petits i cotxets, molts grups de colles, caus i esplais, molts grups d'entitats de bar-

ris, de parròquies, grups de timbalers, que no van parar en tota l'estona, entitats que treballen amb immigrants.

Enric Canet, del Casal d'Infants del Raval, piulava: “Ens hem habi-

tuat a fer manifestacions plantats. Això de fer-les en marxa ja es impossible #volemacol·lidir.” I és que la manifestació va costar de moure, de tanta gent que hi havia. La Mercè, una senyora de Barcelona, s'estava asseguda en una cadira (amb respall, d'aquestes còmodes ti-

pus càmping) davant de la Francis, a la ronda Sant Pere. “He vingut amb taxi fins aquí i sortí de la cadira perquè tinc malament el genoll. Aquí m'espero que comenci a tirar la cosa”, va explicar. S'hi devia estar estona perquè allà hi havia un tap difícil de superar.

Venir pels altres

Molt a prop de la Mercè un grup de gent jove arribats —amb tren— de Llorenç del Penedès. “Hem fet una colla de vint. Déu n'hi do tenint en compte que al poble només som dos mil”, deia l'Agnès, improvisada portaveu. “És bonic que vinguem a una manifestació pels altres, que fem alguna cosa per als altres i no només per a nosaltres mateixos”, deia una mica en nom de tots.

“L'enemic ve en iot, no en pastera”, deia una pancarta. En la mateixa línia una altra feia: “L'enemic

5

euros costava la banderola blava amb el lema “Casa nostra, casa vostra. Volem acollir” que repartia l'organització. Se'n van veure a centenars, cosa que va fer que el color de la manifestació fos realment el blau.

ve en limusina, no en pastera”. Hi havia pancartes amb tot tipus de lemes, entre els quals “una línia al mapa només separa trossos a l'atzar”. L'Anna, de Sants, prop d'aquest escrit, deia que ho tenia clar: “Tot això és política.” Anxovats com sardines, un senyor que intentava arribar a Via Laietana sense aconseguir-ho deia a un altre: “Així és com es deuen sentir els que venen en pastera.”

Avançant cap a Via Laietana hi havia tots els nois i noies de l'agrupament escolta Rocafort de Cardedeu. La Núria, la Sílvia i l'Ariadna, l'Ari, explicaven que el primer trimestre van treballar tot el tema dels refugiats i que els van fer xerrades i conferències. “Ara —van dir— anirem a veure si hi ha pisos buits a Cardedeu i els arreglarem perquè puguin venir els refugiats.” D'escoltes n'hi havia molts, cada

un amb el seu mocador distintiu al coll. Vinguts de tot arreu.

A la manifestació hi havia gent de tot arreu. La Marta va baixar amb una amiga des de Vilafranca. “Al final el meu marit no ha volgut venir i la meua filla tampoc. He vingut amb una amiga i les seves dues filles [petites].” “Enderroquem murs, obrim portes”, deia un cartell. “La República pel dret d’asil”, deia un altre. Hi havia gent de tot i moltes banderes: estelades, sobretot, però també banderes republicanes, les de l’arc de Sant Martí, símbol gai, de Palestina, del Tibet –hi havia un grup de membres de la Casa del Tibet de Barcelona que regularment es manifesten per la llibertat del Tibet i ahir es van voler sumar a la marea blava–. No hi havia banderes espanyoles.

En Ferran i la Carmen havien baixat des de Tarragona i havien aprofitat el matí per visitar Barce-

lona i fer algunes compres. “Nosaltres hem vingut en tren però alguns amics nostres ho han fet en autocar”, van dir. Moltíssima gent va venir en autocar. Molts van quedar aparcats a Pau Claris: de Vic, de Berga, de Girona... de tot arreu.

“Jo he estat a Síria”

El drama de les persones refugiades, les imatges de cues de gent a vint graus sota zero anant a buscar un bol de menjar, han causat un gran impacte. “Jo he anat a Síria. Jo he vist Homs i Alep i Damasc i eren ciutats meravelloses i la seva gent era meravellosa. No ha quedat res i ningú entén què coi ha passat”, va explicar un home de mitjana edat, que havia vingut a Barcelona des de Mataró amb la dona. “Fa quatre dies Síria era un país turístic per excel·lència i ara està tot arrasat. Ha passat davant dels nostres nassos, hem deixat que passi”,

exclamava ella, i recordava la “culpa d’Occident” per haver-se rentat les mans en l’afer. “No s’entén”, deia. Al seu costat una mare jove que agafava de la mà una nena que devia tenir cinc anys, li resumia: “Mira, Clàudia –li deia–, imagina’t que no tens res. Això és el que els passa a aquella gent, als refugiats.” La nena feia com si ho entengués.

A la Via Laietana la gent s’esperava a ritme de timbal. La Batucargol –la batucada de l’escola del Turó del Cargol de Gràcia– no van parar ni un minut, animant l’espera perquè la manifestació no avançava. Deuen haver dormit pla, aquesta nit.

Com va passar amb els indignats quan volien aplaudir, la gent aixecava els braços. De fet, hi havia molta gent de l’estil dels indignats. També hi havia molta gent de grups cristians. En Josep Maria, un d’ells, present a la manifestació, ci-

tava: “Comparteix el teu pa amb els qui passen fam, acull a casa teva els pobres desvalguts. No els defugis, són germans teus” (Is58,7).

Entre els convocants de la manifestació hi havia Càritas, Cristianisme i Justícia i Migrastudium, que depenen dels jesuïtes, Justícia i Pau o Iniciatives Solidàries, entitats totes que treballen el tema dels refugiats i els drets humans de fa anys. “Una gentada s’acumula al mar, escoltant el testimoni d’una noia i l’impacte que estar als camps de refugiats li ha generat”, deia Xavi Casanovas, de Cristianisme i Justícia, una de les que més ha lamentat la política de tancar fronteres de l’Estat espanyol. “Si venen és perquè Europa va facilitar dictadors i corruptes que ara els expulsen. No tenim les mans netes!”, insistia l’escolapi Enric Canet.

Orgull

“Estic molt orgullós de la meua ciutat i del meu país, que ha aconseguit organitzar una manifestació multitudinària. La veritat és que crec que som un país generós”, deia en Xavier, un barceloní que afirmava estar molt sensibilitzat per aquest tema i que assegurava: “Hem tornat a donar una lliçó.” A les xarxes socials aquest sentiment va ser generalitzat. “Orgull de país, de ciutat i de societat”, es deia àmpliament.

Entre la multitud que es manifestava n’hi havia molts que rela-

“Si fóssim un país ja fa temps que hauríem obert les fronteres”, deia un independentista

cionaven directament la no-arribada de refugiats a casa nostra amb el fet de no tenir estat. Hi va haver, en aquest sentit, moltes crítiques al govern del PP i a Mariano Rajoy. “Si fóssim un país això no passaria i ja fa temps que hauríem obert les fronteres”, deia un senyor gran. La veritat és que molta gent que anava amb estelades –que n’hi havia moltes– duia cartells en aquest sentit. “Som terra d’acollida d’exiliats i refugiats”, deia una pancarta. “Només la independència ens garanteix poder actuar sobiranament en favor dels refugiats”, afirmava Josep Torrens, de Cristians per la Independència. “Avui demostrem a Barcelona que la República Catalana que estem fent néixer entre tots serà terra d’acollida”, deia, per la seva banda, un militant de l’ANC, entitat bolcada en l’organització de la manifestació. “El govern de la màfia blinda les fronteres. Els pobles valents li planten cara”, deia l’Adela.

L’orgull per com havia actuat el país es va estendre a tot l’Estat. Així ho deia a Twitter una de Podem: “Veient aquesta foto [aèria de la Via Laietana plena] jo també vull la independència de Catalunya per anar-hi a viure.” ■

Diversos detalls de la manifestació d’ahir,

a la qual van assistir moltes famílies amb criatures i es van exhibir molts lemes, tots en què s’exigia l’obertura de fronteres per acollir els refugiats i moltes en què es reclamava un estat propi per poder-ho fer sense els impediments de l’Estat espanyol

■ ALBERT SALAMÉ / ORIOL DURAN

VOL VIURE AMB
#CATALUNYADIGNITAT

Al final de la manifestació, a la platja de la Barceloneta, es va produir un simulacre de salvament dels refugiats al Mediterrani ■ ALBERT SALAMÉ

Entitats i partits denuncien la “vergonya” de la situació

■ Les associacions independentistes reclamen tenir un estat propi per solucionar el conflicte ■ La majoria de partits reclamen canvis en les polítiques que aixequin les restriccions a l'acolliment

Redacció
BARCELONA

Entitats, sindicats, partits polítics i nombroses personalitats i associacions de la societat civil catalana van afegir-se ahir, amb el lema *Volem acollir*, a l'onada blava de la manifestació d'ahir a Barcelona a favor de l'acollida de refugiats.

Jordi Sánchez, president de l'Assemblea Nacional de Catalunya (ANC), va declarar a peu de manifestació que “la gent del nostre país vol ser solidària, de la mateixa manera que molta gent del

món va ser solidària amb nosaltres quan ho vam necessitar”. Per la seva banda, el president d'Òmnium Cultural, Jordi Cuixart, va afirmar que és una “vergonya” que Espanya i la Unió Europea tanquin els ulls a aquest problema: “Per això, reclamem tenir un estat propi amb el qual podríem ajudar molt millor a solucionar aquesta situació tan deplorable.”

Òscar Camps, director de la ONG Proactiva Open Arms, que ajuda els refugiats, va remarcar que la gent havia parlat: “Ara veurem com responen els polítics. Una cosa és la soli-

daritat des de casa i a les xarxes socials i una altra, sortir al carrer. I la gent ha respost.”

Els sindicats UGT i CCCO també es van afegir al clam general de la manifestació reclamant a la Unió Europea un canvi en les seves polítiques en relació amb els refugiats. Joan Carles Gallego, secretari general de CCCO, va denunciar que “no pot ser que Europa respongui amb murs, que Espanya respongui amb restriccions i que Catalunya respongui amb limitacions a l'exercici pel drets dels ciutadans”. El secretari gene-

ral de la UGT de Catalunya, Camil Ros, va afirmar que “si no canvien les polítiques de refugiats caldrà canviar els governs” i va recordar que molts militants de la UGT també van ser refugiats el 1939 en acabar la Guerra Civil.

El cantant Gerard Quintana, que ahir també va assistir a la manifestació, va demanar, en declaracions a TV3, la reacció de les institucions per acollir els refugiats, perquè “aquest problema d'aquí a 40 anys no s'hagi convertit en un quist més, com va passar amb el Sàhara Occidental”. L'acompanyava

el cantant del grup Txarango, Alguer Miquel, que es mostrava emocionat de “veure els carrers plens”: “Ara només cal esperar si això serveix per alguna cosa i té alguna traducció política.”

Esperança de Colau

L'alcalde de Barcelona, Ada Colau, va afirmar abans d'iniciar-se la marxa que esperava que Barcelona es convertís en “la capital de l'esperança, de la defensa dels drets humans i de la pau”.

El diputat i portaveu d'ERC al Congrés dels Diputats, Gabriel Rufián,

també va manifestar la seva esperança que Catalunya acabi sent un país d'acollida: “La nova república catalana serà un país de tots i per a tots.” Rufián va recordar que en la història de Catalunya els catalans s'han vist obligats molts cops a ser refugiats. “Som un poble de pobles”, va insistir.

Reacció d'Arrimadas

D'altra banda, la líder de Ciutadans a Catalunya, Inés Arrimadas, va assegurar des de Tarragona que “hi ha membres del govern que hi són clarament per aprofitar la situació per alimentar el debat independentista”. Les diputades de Ciutadans Susana Beltrán i Sonia Sierra van assistir a la manifestació però “per donar suport als tractats internacionals, no a les interpretacions que membres del govern puguin fer en aquesta

qüestió”. En canvi, Miquel Iceta, primer secretari del PSC, va declarar que en la crisi dels refugiats “ningú és innocent” i va demanar no assistir de braços plegats a la mort de gent al Mediterrani. “L'únic que fan és fugir de la gana i de la guerra”, va afegir Iceta.

La diputada de la CUP, Gabriela Serra, d'altra banda, va reclamar al govern que no s'excusi amb la inacció del govern espanyol per no avançar en l'acollida de refugiats i va exigir que, si cal desobeir, ho faci. Xavier Domènech, portaveu d'En Comú Podem al Congrés, també va qualificar d’“immensa vergonya” la política d'acollida del govern espanyol. “Només serem dignes si ho som amb els nostres germans refugiats”, va concloure el portaveu d'En Comú Podem. ■

Les frases

“Volem ser solidaris de la mateixa manera que molta gent del món va ser solidària amb nosaltres”

Jordi Sánchez
PRESIDENT DE L'ANC

“La gent ha parlat i ha respost al carrer. Ara veurem com responen els polítics a partir d'ara”

Òscar Camps
DIRECTOR DE PROACTIVA OPEN ARMS

“Hi ha membres del govern que aprofiten la situació per alimentar el debat independentista”

Inés Arrimadas
LÍDER DE CIUTADANS A CATALUNYA

“S'ha de reaccionar perquè aquest problema no es converteixi en un quist”

Gerard Quintana
CANTANT

“L'únic que fan els refugiats és fugir de la gana i de la guerra. No ens podem quedar de braços plegats”

Miquel Iceta
PRIMER SECRETARI DEL PSC

“La nova república serà un país de tots i per a tots. Som un poble de pobles”

Gabriel Rufián
DIPUTAT I PORTAVEU AL CONGRÉS D'ERC

Guanyar una vegada és un èxit

Dues, una fita

Tres, una trajectòria

CaixaBank, millor Banca Privada a Espanya per tercer any consecutiu

Euromoney ha tornat a triar CaixaBank millor entitat de Banca Privada a Espanya.

Un premi que és el resultat de la feina de cada dia. **Un servei centrat en el client**, unit a la capacitat d'oferir **les solucions més innovadores**, ens ha portat al capdavant. I a ser **líders indiscutibles del mercat any rere any**.

2015
Millor Banca Privada
a Espanya

2016
Millor Banca Privada
a Espanya

2017
Millor Banca Privada
a Espanya

 CaixaBank
Banca Privada

VOL VIURE AMB
#CATALUNYADIGNITAT

Dues noies participant en la manifestació en què es demana l'obertura de fronteres i l'acolliment real de persones refugiades ■ ALBERT SALAMÉ

“Només vull estudiar”

QUOTIDIÀ • Refugiats sirians que viuen a Catalunya expliquen, des de la primera fila de la manifestació, que els seus anhels impliquen recuperar petits aspectes de la vida quotidiana **POLÍTICA** • Reconeixen que la societat civil és capdavantera i que alligona les administracions, però lamenten que l'impediment dels polítics fa que no puguin viure amb plenitud i llibertat

Eva García Pagán
BARCELONA

Meera M. Zaroor va arribar a Barcelona amb quinze anys, i ara, amb divuit, encapçala la manifestació i atén la premsa, que li pregunta per la seva història, la de la seva família i pels camins que l'han dut fins a Barcelona. “Què vols saber? Vam arribar a Barcelona per estar-nos-hi només tres setmanes de vacances i ens hi hem quedat tres anys”, explica. Nascuda a Homs, a Síria, reconeix que la situació d'allà és tan complicada que no veu la manera de tornar-se'n. Va arribar a Barcelona amb la mare i les seves dues germanes, més grans que ella, pensant-se que s'hi passarien poc temps. Portaven la roba i els diners justos, no pensaven que el que era temporal s'acabaria convertint en permanent. “Ja ens va costar poder sortir del país, no va ser gens fàcil”, recorda. Per sort, un familiar que ja vivia a la ciutat els va ajudar. Molts dels que han arribat a Barcelona amb visats de turistes ho han fet perquè tenien el suport de la família. “Però el meu oncle no ens podia mantenir per sempre, per això vam demanar asil”, recorda.

Amb tot, els tràmits tampoc són fàcils.

“Jo no em sento a mi mateixa com a refugiada, no sento que tingui drets de refugiada, ara com ara”, es queixa. Explica que va arribar quan hi havia un gran desconeixement i faltava sensibilitat envers els refugiats. “Hi havia molta descoordinació, no sabien què havien de fer [les autoritats] amb els refu-

giats. Va ser horrible.” I a la pregunta de si se sent integrada contesta amb un no rotund: “No m'hi sento integrada ni tampoc acollida”, diu entristida. La soledat que viuen els qui s'han vist obligats a desplaçar-se forçosament és brutal, tot i que sovint els acompanyin familiars.

Els germans Obada i Azhar Seraj, de 21 i 23 anys respectivament, també han viatjat amb família. Obada fa dos anys i mig que viu a Girona i Azhar, en fa ja tres i mig, i tam-

bé viuen amb la mare i un altre germà, que fa 15 anys que viu i treballa a Girona. Una germana de 30 anys que està casada s'ha quedat a Alep, també a Síria. “Només vull estudiar, formar-me”, explica Obada. Ell estudia informàtica i està content perquè és el seu segon any i les notes han millorat. “Ja puc entendre el que diuen els meus professors i les matèries,estic content perquè puc estudiar”, explica. Altre cop, la

“Fa tres anys que hi visc, a Barcelona, però no m'hi sento ni integrada ni acollida”, diu Meera Zaroor

quotidianitat perduda esdevé un tresor quan es recupera. El seu germà Azhar també estudia, en aquest cas, finances.

Els germans Seraj es mostren agraïts pel suport de tanta gent que ha sortit al carrer per fer sentir la seva veu. “Molts refugiats no tenen la sort que tenim nosaltres de poder sentir que aquesta és la nostra casa”, explica. A molts joves com ells, la vida els ha quedat aturada en un camp d'immigrants. Ells valoren petites coses, com ara poder estudiar.

Víctimes de la guerra.

Na Meera és una de les dues dones refugiades triades per l'organització per adreçar-se amb parlaments davant l'onada blava. L'altra és na Dara Ljubojevic, que va arribar a Catalunya durant la guerra dels Balcans. “Som víctimes de la guerra. Volem que el dictador [Baixar al-Assad] i Estat Islàmic, que són dues cares de la mateixa moneda, marxin i puguem tornar al país”, va reivindicar, mentre el públic l'aplaudia. “Feu-nos sentir humans altra vegada i us demostrarem que res és impossible.”

“Quan vam marxar teníem clar que havíem d'estudiar i estem contents perquè això ja ho tenim”, diu Obada. L'opció de tornar-hi és impossible. “M'hi farien lluitar amb l'exèrcit i això no m'ho puc ni imaginar”, diu.

N'Omar, que té 46 anys i en fa 23 que viu a Barcelona, també s'ha afegit a la manifestació, que omple els carrers de Barcelona. “No sóc refugiad, però també els dono suport, és evident. La societat civil va al davant de la voluntat política i tira, però això no és suficient. Les decisions les prenen els polítics i això ha de canviar”, clama.

Dara Ljubojevic, que va arribar a la seva “estimada” Barcelona durant la guerra dels Balcans, també aprofita els parlaments per explicar la seva experiència. “No crec que l'any 1992 fóssiu més simpàtic i que ara sigués diferents”, diu. “Volem obrir les fronteres i l'única diferència és l'impediment polític i la mentida, però aquesta marea humana tan generosa farà que ho aconseguim”, diu. Dara clama perquè els refugiats d'avui tinguin “la mateixa sort” que va tenir ella fa 25 anys. Obada i Azhar també se senten, si no afortunats, sí agraïts. Però no n'hi ha prou. Encara hi ha moltes tragèdies humanes. ■

Exposició temporal
Fins al 17 d'abril de 2017

Museu d'Art de Girona
Pda. de la Catedral, 12. Girona
Àmbit 3

M I Q U E L
B L A Y   El camí
de l'èxit

md'A Museu d'Art
de Girona

Forma part de:

@museuartgirona
www.museuart.com

Generalitat
de Catalunya

